

Sygnatura akt XVIII C 94/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magda Inerowicz

Protokolant: protokolant sądowy E. S.

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017r.

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko: **L. T.**

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO /-/ M. Inerowicz

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., pozwem wniesionym w dniu 4 marca 2016 roku, podtrzymanym w piśmie z dnia 18 marca 2016r. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od L. T. kwoty 379.547,60 zł na którą składają się:

- kwota 365.320,94 zł z tytułu kapitału kredytu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 23 lutego 2016r. do dnia zapłaty;
- kwota 10.903,93 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 23.06.2015r. do dnia rozwiązania umowy tj. do dnia 10.01.2016r.
- kwota 2.942,58 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy od dnia 11 stycznia 2016r. do dnia 22 lutego 2016r.
- kwota 380,15 zł z tytułu opłat naliczonych zgodnie z Regulaminem oraz (...) Bank (...) S.A.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 16 października 2009r. zawarł z pozwanym umowę o kredyt hipoteczny na kwotę 438.850 zł, a zabezpieczeniem było ustanowienie hipoteki umownej na nieruchomości pozwanego. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty należności wynikającej z przedmiotowej umowy, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia w dniu 10 stycznia 2016r. Umowa z dnia 16 października 2009r. została rozwiązana. Zachowanie pozwanego stanowi naruszenie zobowiązań umownych na szkodę powoda. W konsekwencji,

powodowi przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty będącej przedmiotem powództwa (art. 471 k.c.) z tytułu wszystkich wymagalnych wierzytelności z dniem rozwiązania umowy kredytowej.

W dniu 28 listopada 2016 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu, aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 379.547,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 365.320,94 zł od dnia 4 marca 2016r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 11.050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotą 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego albo by wniósł w tym terminie sprzeciw.

Od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwany wniósł **sprzeciw**, w którym domagał się uchylecia nakazu, oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że wyciąg z ksiąg bankowych nie jest wystarczającym dowodem na fakt nieuregulowania zobowiązania pozwanego. Wskazał, że spłacał terminowo raty kredytu i że kwestionuje wysokość pozostałej należności głównej, naliczonych odsetek i opłat wskazanych w wyciągu z ksiąg bankowych. Podniósł, że nie doręczono mu oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy. Nadto wskazał, że bank nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 75c ust. 1, 2, 3 i 5 ustawy Prawo bankowe i nie wezwał pozwanego do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, jak również nie poinformował go o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W związku z tym powód nie mógł skorzystać z zagwarantowanego ustawą prawa do restrukturyzacji kredytu.

W piśmie procesowym z dnia 22 marca 2017r. pozwany podniósł, że Regulamin kredytu hipotecznego zawiera klauzule abuzywne, w związku z czym wniósł o ustalenie, że postanowienia zawarte w § 7 ust. 4 i § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu nie wiążą pozwanego jako niedozwolone postanowienia umowne, jak również wniósł o uznanie przedmiotowej umowy za nieważną.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2017r. Sąd odrzucił wniosek powoda z dnia 30 marca 2017r. o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem jako przedwczesny.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 16 października 2009 roku pozwany L. T. zawarł z (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedziba w W. umowę kredytu hipotecznego nr (...).

Zgodnie z § 2 umowy bank zobowiązał się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w wysokości 438.850 złotych. Kredyt był indeksowany do waluty obcej – Euro, a okres kredytowania wynosił 192 miesiące.

Kredyt przeznaczony był na zakup domu na rynku wtórnym.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka kaucyjna do kwoty 877.700 zł na nieruchomości położonej w R. nr działki (...), dla której Sąd Rejonowy w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

W § 3 umowy ustalono, że kredyt został oprocentowany według zmiennej stopu procentowej, która na dzień sporządzenia umowy wynosiła 4,540% w stosunku rocznym, z zastrzeżeniem postanowień Regulaminu w zakresie ustalania wysokości oprocentowania. Zmienna stopa procentowa ustalana jest jako suma stopy referencyjnej EURIBOR 3M (EUR) oraz stałej marży Banku w wysokości 3,80 punktów procentowych. Oprocentowanie kredytu ulega zmianie w zależności od zmiany stopy referencyjnej EURIBOR 3M. Szczegółowe zasady naliczania odsetek, ustalania wysokości oprocentowania oraz zasady zmiany oprocentowania ustalono w Regulaminie.

W myśl § 5 ust. 6 umowy ulega ona rozwiązaniu w przypadku gdy w ciągu 60 dni od dnia jej zawarcia Kredytobiorca nie spełnił warunków uruchomienia kredytu.

Z § 6 umowy wynika, że kredytobiorca dokonuje spłaty rat kredytu obejmujących część kapitałową oraz część odsetkową w terminach i wysokościach określonych w umowie.

W § 8 umowy wskazano, że bank pobiera odsetki o charakterze zmiennym od zadłużenia przeterminowanego, które w dniu sporządzenia umowy wyniosły 16% w stosunku rocznym. Szczegółowe zasady naliczania odsetek ustalono w Regulaminie.

W § 10 ust. 4 umowy przewidziano, że w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej w celu ustalenia szacunkowego całkowitego kosztu kredytu oraz łącznej kwoty kosztów kredytu, o których mowa w ust. 3 stosuje się kurs sprzedaży waluty obcej obowiązujący w Banku w dniu sporządzenia umowy.

Kredytobiorca oświadczył w umowie, że wszelkie dane jego dotyczące nie uległy zmianie do dnia zawarcia umowy oraz zobowiązał się do niezwłocznego powiadomienia Banku oraz aktualizacji jego danych lub poręczyciela – w przypadku ich zmiany. Kredytobiorca został również zobowiązany do niezwłocznego informowania Banku o wszelkich zmianach danych osobowych i teleadresowych przekazanych Bankowi.

W umowie ustalono, że Bank będzie przysyłał korespondencję na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres korespondencyjny, stanowiący adres do doręczeń pism kierowanych do Kredytobiorcy. W przypadku wysłania korespondencji listem poleconym, korespondencję uważa się za doręczoną po upływie 14 dni od daty jej wysłania na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres korespondencyjny, chyba że Kredytobiorca wykaże, że w ww. terminie nie miał możliwości zapoznania się z treścią korespondencji (§ 13 umowy).

W Regulaminie określającym warunki udzielania kredytu hipotecznego osobom fizycznym przez (...) S.A., stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy, ustalono, że w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej, wypłata kredytu następuje w złotych według kursu nie niższego niż kurs kupna zgodnie z Tabelą obowiązującą w momencie wypłaty środków z kredytu. Saldo zadłużenia z tytułu kredytu wyrażone jest w walucie obcej i obliczane według kursu stosowanego przy uruchomieniu kredytu (§ 7 ust. 4).

W § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu ustalono, że w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej raty kredytu podlegające spłacie wyrażone w walucie obcej i w dniu wymagalności raty kredytu pobierane są z rachunku bankowego, według kursu sprzedaży zgodnie z Tabelą obowiązującą w Banku na koniec dnia roboczego poprzedzającego dzień wymagalności raty spłaty kredytu.

O wysokości pierwszej raty spłaty kredytu oraz terminach spłaty Bank zobowiązał się poinformować Kredytobiorcę listownie w ciągu 14 dni od dnia uruchomienia kredytu (§ 11 ust.1).

W § 21 ust. 1 pkt. 5 Regulaminu przewidziano, że w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia Umowy w całości i części, z zachowaniem okresu wypowiedzenia w wysokości 30 dni.

Za niedotrzymanie warunków udzielenia kredytu uznaje się m.in. nieterminową spłatę kapitału kredytu, odsetek, prowizji i innych należności wynikających z umowy.

W przypadku postawienia kredytu indeksowanego do waluty obcej w stan wymagalności w całości, Bank dokonuje zmiany waluty kredytu na złote według kursu sprzedaży zgodnie z aktualną Tabelą obowiązującą w Banku w dniu realizacji zmiany waluty kredytu (§ 21 ust. 4).

Dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 16.10.2009 roku (k. 38v. – 41); pełnomocnictwo (k. 42); oświadczenie kredytobiorcy o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej (k. 43); oświadczenie banku o udzieleniu kredytu (k. 43v.); oświadczenie kredytobiorcy w zw. z zaciągnięciem kredytu zabezpieczonego hipoteką (k. 44); warunki udzielenia elastycznego kredytu domowego (k. 45-46), Regulamin kredytu hipotecznego udzielanego przez P. (k. 47 – 51), Tabela Oprocentowania, Opłat i Prowizji (k. 52 – 53v.).

Komisja Nadzoru Finansowego w dniu 29 sierpnia 2011r. zezwoliła na utworzenie przez instytucję kredytową (...) S.A. z siedzibą w A. banku w formie spółki akcyjnej pod firmą (...) S.A.

Oświadczeniem z dnia 22 września 2011 roku (...) S.A. wstąpił w prawa i obowiązki (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

W dniu 31 grudnia 2012r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. połączył się w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 15 września 2000r. Kodeksu spółek handlowych z (...) S.A.

Powód jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) S.A.

Dowód: decyzja z dnia 29.08.2011r. Komisji Nadzoru Finansowego (k. 68), oświadczenie (...) S.A. z dnia 22.09.2011 roku (k. 71), postanowienie z dnia 23.09.2011r. o wykreśleniu podmiotu z (...) (k. 70), odpis KRS (k. 54 – 67).

W dniu 22 lutego 2016r. powód wystawił Wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). W wyciągu tym ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanego z tytułu umowy o kredyt hipoteczny z dnia 16 października 2009r., która - na dzień wystawienia wyciągu tj. na dzień 22 lutego 2016 roku - wynosiła 379.547,60 zł.

Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyły się: kwota 365.320,94 zł z tytułu kapitału kredytu, kwota 10.903,93 zł odsetek umownych naliczonych zgodnie z Regulaminem za okres od dnia 23.06.2015r. do dnia rozwiązania umowy tj. do dnia 10.01.2016r., kwota 380,15 zł tytułem opłat naliczonych zgodnie z Regulaminem oraz (...) Bank (...) S.A. oraz kwota 2.942,58 zł tytułem odsetek ustawowych za okres od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy tj. od dnia 11.01.2016r. do wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 73).

Pismem z dnia 29 września 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnej kwoty zaległości tj. kwoty 4.663,63 EUR w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Kolejnym pismem z dnia 26 stycznia 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 377.095,45 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Pismo zostało nadane w dniu 1 lutego 2015r. na adres (...), (...)-(...) P. i powróciło do nadawcy z adnotacją „adresat wyprowadził się”.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 108), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 109), potwierdzenie odbioru (k. 110 – 111 v.).

Pismem z dnia 27 listopada 2015 roku powód wypowiedział umowę kredytu hipotecznego nr (...), powołując się na nieterminową spłatę kredytu, odsetek i innych należności wynikających z umowy, Jednocześnie wezwał pozwanego do zapłaty bieżącego zadłużenia w kwocie 5.041,09 Euro w terminie do dnia 7 stycznia 2016 roku. Wypowiedzenie to zostało nadane w dniu 27 listopada 2015r. na adres (...), (...)-(...) P. i jako dwukrotnie awizowane w dniach: 1 grudnia 2015r. i 8 grudnia 2015r. zostało zwrócone do nadawcy w dniu 16 grudnia 2015r.

W oświadczeniu wskazano, że zapłata bieżącego zadłużenia do dnia 7 stycznia 2016r. spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia, pozwalając na kontynuację obsługi kredytu według aktualnie obowiązującego harmonogramu spłat.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nr (...) (k. 104); potwierdzenie odbioru (k. 105-106).

Z karty danych klienta (...) Banku (...) S.A., podpisanej przez pozwanego w obecności pracownika banku i przez pracownika banku (...) w dniu 13 maja 2016r., wynika, że adres zamieszkania pozwanego to R. ul. (...), a adres korespondencyjny to (...), (...)-(...) P..

Dowód: karta danych klienta (k. 107).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów.

Wiarygodność przedstawionych w sprawie dokumentów prywatnych nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również zasadniczo dokumenty te nie wywołały uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w ich treści.

Sąd ustalając powyższy stan faktyczny opierał się zatem wyłącznie na dokumentach prywatnych jako jedynym zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym.

Sąd nie uwzględnił w stanie faktycznym sprawy dokumentów znajdujących się na k. 150 – 160 akt, gdyż powód nie wykazał, że dokumenty te zostały skutecznie doręczone pozwanemu i tym samym, że zapoznał się z nimi w związku z czym strony przedmiotowej umowy byłyby związane ich treścią. W ocenie Sądu nie były również wiarygodne dokumenty: W. z ksiąg bankowych powoda (k. 73), jak i Historia spłaty kredytu do Umowy o Kredyt Hipoteczny nr (...) od 2009-10-20 do 2017-02-22 (k. 99-203), o czym Sąd wypowie się w zważającej części uzasadnienia.

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na termin rozprawy w dniu 23 marca 2017r., pomimo prawidłowego wezwania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, Sąd na podstawie art. 302 § 1 zd. 2 kpc, postanowił pominąć dowód z zeznań L. T. (k. 132).

Sąd oddalił również wniosek pozwanego o wezwanie Prezesa UOKiK do przedstawienia pisemnego poglądu istotnego dla sprawy (k. 169 w zw. z k. 118), albowiem był to dowód zbędny dla rozstrzygnięcia (art. 217 § 3 kpc) i zmierzałby do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wytoczone przez powoda w niniejszej sprawie zarówno co do zasady, jak i wysokości nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym było, że w dniu 16 października 2009 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty Euro (a nie jak strony omyłkowo wskazywały do franka szwajcarskiego).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że do niniejszej sprawy nie znajdują zastosowania przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016r., poz. 1528 j.t.), gdyż zgodnie z art. 66 ust. 1 tej ustawy do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (ustawa ta weszła w życie 18 grudnia 2011r., a umowa w niniejszej sprawie została zawarta w dniu 16 października 2009r.). Nie znajdują również zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001, Nr 100, poz. 1081 ze zm.). Wprawdzie zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt. 2 za umowę o kredyt konsumencki – w rozumieniu tej ustawy - uważa się również umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego, niemniej w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2001r. (w brzmieniu na dzień 16 października 2009r.) ustawy tej nie stosuje się do umów o kredyt konsumencki o wysokości większej niż 80.000 zł albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż waluta polska (...). W rozpoznawanej sprawie wartość kredytu przekracza 80.000 zł, a zatem regulacje wskazanej ustawy nie znajdują zastosowania.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm. zwane dalej Prawo bankowe) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Ustawodawca w art. 69 ustawy Prawo bankowe dopuścił możliwość udzielania kredytów indeksowanych do waluty. Celem klauzul indeksacyjnych nie jest przysporzenie majątkowe na rzecz jednej ze stron, tylko zachowanie na

przestrzeni czasu jednolitej wartości wzajemnych świadczeń. Czyniąc tak, strony nie zobowiązują się do zakupu określonej ilości waluty po określonej z góry cenie, choćby odbiegającej od ceny rynkowej, lecz uzależniają wielkość kredytu należnego do spłaty od zbliżonego do rynkowego kursu waluty, do której kredyt był indeksowany. Strony, co do zasady, stosując indeksację do waluty obcej wykorzystują możliwość waloryzacji umownej zobowiązania pieniężnego, którą dopuszczają wprost przepisy prawa (art. 3581 § 2 k.c.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015 r. I ACa 16/15).

Powód domagał się zapłaty dochodzonej pozwem kwoty argumentując, że wierzytelność względem pozwanego stała się wymagalna na skutek zaległości, które powstały w spłaceniu kredytu. Wywodził swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy zachowanie dłużnika nie odpowiadało spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania, jak również zakwestionował wysokość roszczenia oraz podniósł zarzut niewłaściwego wypowiedzenia umowy kredytowej. Sąd uznał, że powyższe zarzuty kierowane przez pozwanego przeciwko roszczeniu powoda są zasadne.

Wobec zarzutów pozwanego w pierwszej kolejności Sąd poddał analizie zastosowaną przez powoda procedurę wypowiedzenia umowy kredytowej.

W § 21 ust. 1 pkt. 5 Regulaminu stanowiącego integralną część umowy (§ 16 ust. 1 umowy) przewidziano, że w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia Umowy w całości i części, z zachowaniem okresu wypowiedzenia w wysokości 30 dni. W przypadku wypowiedzenia umowy w całości, po upływie okresu wypowiedzenia umowy, cały kredyt wraz z odsetkami oraz innymi należnościami wynikającymi z umowy stawiany jest w stan wymagalności, co oznacza obowiązek kredytobiorcy zapłaty na rzecz Banku ww. należności pierwszego dnia bezpośrednio następującego po upływie okresu wypowiedzenia umowy (§ 21 ust. 3). Zgodnie natomiast z § 21 ust. 4 Regulaminu w przypadku postawienia kredytu indeksowanego do waluty obcej w stan wymagalności w całości Bank dokonuje zmiany waluty kredytu na złote według kursu sprzedaży zgodnie z aktualną tabelą obowiązującą w Banku w dniu realizacji zmiany waluty kredytu.

W oświadczeniu z dnia 27 listopada 2015r. powód wskazał, że w związku z naruszeniem umowy kredytu hipotecznego przez pozwanego z uwagi na nieterminową spłatę kredytu, wypowiada umowę z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie powód w treści pisma podał, że wraz z upływem okresu wypowiedzenia, całość zadłużenia zostanie postawiona w stan wymagalności. Wskazał również, że zapłata sumy bieżącego zadłużenia (wynoszącego na dzień 27.11.2015r. 5.041,09 EUR) do dnia 7 stycznia 2016r. spowoduje ustanie skuteczności prawnej tego wypowiedzenia.

Wykładnia treści ww. oświadczenia woli zgodnie z art. 65 k.c. prowadzi do wniosku, że pismo z dnia 27 listopada 2015r. w stanowiło nie tylko wypowiedzenie umowy, ale również wezwanie do zapłaty (niezależne od wezwania z dnia 29.09.2015r.) i swoiste działanie upominawcze banku.

W ocenie Sądu, umowa kredytowa nie została skutecznie wypowiedziana przez powoda w stosunku do pozwanego. Analizowane oświadczenie zawierało warunek.

W myśl przepisu art. 89 k.c. warunek należy rozumieć jako zamieszczone w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Warunki dzielą się na zawieszające i rozwiązujące. Jeżeli skutki prawne mają powstać po spełnieniu warunku, ma on charakter zawieszający; jeżeli skutkiem warunku jest ustanie skutku prawnego, jest to warunek rozwiązujący.

Co do zasady warunek może być dodany do każdej czynności prawnej na zasadzie autonomii woli stron umowy, poza wyjątkami wynikającymi z ustawy bądź właściwości czynności prawnej. Za niedopuszczalne uznaje się między innymi, ze względu na właściwość czynności prawnej warunki w czynnościach prawnych jednostronnych, które kształtują sytuację prawną innego podmiotu, a taką sytuacją niewątpliwie jest wypowiedzenie umowy. Jednostronne oświadczenia woli, które z chwilą ich złożenia innej osobie, wywierają wpływ na jej stosunki majątkowe, z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku. Ochrona prawna interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był oznaczony od razu, co do dotyczy zwłaszcza wypowiedzenia, które swoją istotą kończy stosunek zobowiązaniowy. Druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej.

Zważyć należy, że wypowiedzenie umowy z dnia 27 listopada 2015r., na które powołuje się powód nastąpiło pod warunkiem rozwiązującym. W jego treści wskazano bowiem, że zapłata opisanej powyżej sumy bieżącego zadłużenia do dnia 07 stycznia 2016r., spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia, pozwalając na kontynuację obsługi kredytu wg aktualnie obowiązującego harmonogramu spłat. Spłata zatem zadłużenia spowodowałaby ustanie skuteczności prawnej omawianego wypowiedzenia (warunek rozwiązujący). W orzecznictwie został wyrażony pogląd, który Sąd również aprobuje, że wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawokształtującym nie może zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku (art. 89 k.c.). Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14.05.2015r. I ACa LEX nr 1733746, wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 maja 2008 r. I ACa 316/08, LEX nr 446159).

Oświadczenie o wypowiedzeniu powinno być jasne i jednoznaczne, a w tym wypadku cechy te można odnieść jedynie do przekazu zawierającego wezwanie kredytobiorcy do zapłaty oraz termin w jakim zobowiązany jest spełnić swoje świadczenie (por. wyrok Sadu Okręgowego w Warszawie z 28 marca 2017r. sygn. akt III C 495/16). Połączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty i uznanie, że stanowi ono jednocześnie wypowiedzenie, sprawia, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy jest niejednoznaczne. Postępowanie powoda było dla pozwanego niejasne, gdyż najpierw powód wysłał ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29 września 2015r., następnie pismo z dnia 27 listopada 2015r. zatytułowane jako „wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego”, którego treść również wskazywała na wezwanie do zapłaty, jaki i wypowiedzenie umowy. Tymczasem zachowanie powoda nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości złożenia tak doniosłego w swoich skutkach oświadczenia, jakim jest wypowiedzenie umowy. Oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy pod warunkiem rozwiązującym jest niejasne i niejednoznaczne dla jego odbiorcy. Wypowiedzenie prowadzące do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym powinno być jednoznaczne, tak aby druga strona miała pewność co do swojej sytuacji prawnej.

Oceny skutków zastrzeżenia w treści czynności prawnej niedopuszczalnego warunku należało dokonać zgodnie z treścią przepisu art. 58 § 1 i 2 k.c. Zastrzeżenie niedopuszczalnego warunku pociąga zatem za sobą nieważność wypowiedzenia jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Sąd nie podzielił zatem stanowiska powoda, że skutecznie dokonał wypowiedzenia przedmiotowej umowy.

Sąd uznał tym samym, że powód nie wykazał, iż roszczenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy stało się wymagalne w całości, a to wobec braku wywołania skutków prawnych poprzez złożenie przez bank oświadczenia z dnia 27 listopada 2015r.

Pozwany zaprzeczył również jakoby otrzymał oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy, do którego to twierdzenia należało się również ustosunkować. Stwierdzić należy, że w umowie w § 11 ust. 1 pkt. 4 i w § 13 pozwany zobowiązał się do niezwłocznego zawiadamiania powoda o każdorazowej zmianie swoich danych, w tym adresu. W umowie w § 13 ust. 2 określono, że bank przesyła korespondencję na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres korespondencyjny, stanowiący adres do doręczeń pism kierowanych do Kredytobiorcy. Wskazać należy, że strony wiązały zapis § 13 ust. 3 umowy, który przewiduje swoistą fikcję prawną doręczenia pisma, wzorowaną na konstrukcji doręczenia zastępczego przewidzianego w procedurze cywilnej, iż w przypadku, gdy list polecony został wysłany na wskazany ostatnio bankowi adres kredytobiorcy będzie on, pomimo braku poświadczenia odbioru, uznany za prawidłowo doręczony po upływie 14 dni od daty jego wysłania na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres. Zapis

§ 13 ust. 3 postanowień o umowy, nie wskazuje jakiego charakteru ma być to korespondencja, a zatem należy przyjąć, że zapis ten dotyczy wszelkiej korespondencji kierowanej przez powoda do pozwanego. Skoro pozwany miał świadomość istnienia takiego zapisu, w sytuacji gdy przebywał bądź zamierzał przebywać pod innym adresem, mógł o tym fakcie uprzednio zawiadomić bank. W orzecznictwie wskazuje się, że negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią, np. za pośrednictwem wskazanych przez nią osób (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 21 października 2015r. I ACa 513/15, LEX nr 1927563). Z dokumentów przedłożonych przez powoda wynika, że przesyłka zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu była dwukrotnie awizowana i jako niepodjęta w terminie powróciła do nadawcy. Pismo zostało wysłane przez powoda na adres korespondencyjny P., ul. (...). W treści umowy z kolei został podany inny adres pozwanego tj. P., Os. Armii Krajowej nr (...), który widnieje również w załącznikach do umowy. Z postanowień umowy wynika, że wszelka korespondencja miała być wysyłana na adres korespondencyjny pozwanego. Wprawdzie wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 27.11.2015r. (jak i wezwanie do zapłaty z dnia 29.09.2015r.) zostało przesłane na podany przez pozwanego w Karcie danych klienta jako adres korespondencyjny tj. P., ul. (...), ale istotne jest, że potwierdzenie tego adresu miało miejsce w dniu 13 maja 2016r. (k. 107 verte), a więc następczo w stosunku do nadania ww. przesyłki z 27.11.2015r. Powód nie wykazał zaś, aby w dacie 27.11.2015r. ww. adres był aktualnym adresem dla korespondencji pozwanego. Podkreślić należy, że okoliczności dotyczące tego, że w dniu 27.11.2015r. właściwym adresem do doręczania pozwanemu korespondencji przez bank była ul. (...) w P., skoro przesyłka z 26 stycznia 2016r. (k. 109) zawierająca przedsądowe wezwanie do zapłaty, została zwrócona przez pocztę z adnotacją „Adresat wyprowadził się 2016/02/01” (k. 110 verte akt sprawy).

Powód nie wykazał zatem, aby doręczenie pozwanemu pisma z 29.09.2015r. (jak i 27.11.2015r.) było skuteczne, tj. na aktualny w tej dacie adres korespondencyjny pozwanego, gdyż Karta danych klienta (k. 107) została podpisana w dniu 13 maja 2016r., a więc już po wysłaniu przedmiotowego wypowiedzenia. Niemniej jednak fakt skutecznego doręczenia pisma pozwanemu, nie miał istotnego znaczenia w sprawie wobec braku skuteczności wypowiedzenia umowy, o czym już była mowa powyżej.

Pozwany zarzucił również powodowi, że nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 75 c ust. 1, 2, 3 i 5 ustawy Prawo bankowe, gdyż nie wezwał pozwanego do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, jak również nie poinformował go o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W związku z tym powód nie mógł skorzystać z zagwarantowanego ustawą prawa do restrukturyzacji kredytu.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 – 3 i 75 c ust. 1-3 Prawa bankowego, w brzmieniu w dniu 27.11.2015r., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może, z zastrzeżeniem art. 75 c, obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. Wypowiedzenie umowy kredytu z powodu utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej lub zagrożenia jego upadłością nie może nastąpić, jeżeli bank zgodził się na realizację przez kredytobiorcę programu naprawczego. Jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa z ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłat kredytu, jeśli jest to uzasadnione dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.

Jak już wyżej, wskazano, nowe brzmienie art. 75 ust. 1 oraz nowy przepis art. 75 c Prawa bankowego dodano ustawą z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. 2015r., poz. 1854), która weszła w życie w dniu 27.11.2015r. (art. 13 ustawy). Ustawa nie zawiera przepisów przejściowych dotyczących umów kredytowych zawartych przed tą datą, a zatem stwierdzić należy, że znajduje zastosowania do wszystkich

trwających kontraktów, a zatem i do spornego. Słusznie zatem pozwany wskazywał, że powód nie dochował względem niego wyżej opisanej procedury naprawczej, co czyni wypowiedzenie z dnia 27 listopada 2015r. bezskutecznym.

Nawet, gdyby uznać, że ww. regulacja art. 75 c Prawa bankowego nie znajdowała zastosowania, to zważyć trzeba, co następuje.

Naruszenie warunków umowy kredytu nie zawsze uzasadnia jej wypowiedzenia. W sytuacji, gdy przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do udzielonego kredytu, bank powinien podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy pod kątem możliwości spłaty kredytu; uprawnienia w tym zakresie przewiduje art. 75 c. W razie stwierdzenia, że przyczyną naruszenia warunków umowy kredytu jest utrata przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, jej wypowiedzenie nie może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego (por. wyrok SN z dnia 23 maja 2013 r. IV CSK 679/12 LEX nr 1365728).

Z twierdzeń powoda wynika, że wymagalna na dzień 27.11.2015r. kwota kredytu wyniosła 82.264,28 euro, a zaległość pozwanego stanowiła jedynie 6% ww. należności tj. kwotą 5.041,09 euro. Powód tymczasem nie podjął żadnych działań żeby sprawdzić czy pojawienie się stwierdzonej zaległości zagraża spłacie kredytu, czy wynika chociażby z chwilowych problemów finansowych pozwanego. W tych okolicznościach Sąd uznał również, że wypowiedzenie umowy kredytu przez powoda stanowiło nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 kc). Mając bowiem na względzie wysokość przeterminowego kredytu, czas opóźnienia, okres na który kredyt został zaciągnięty, podjęte przez bank działanie wydaje się niewspółmierne do naruszeń pozwanego warunków umowy. Powód, nie wykazał w szczególności, że proponował pozwanemu restrukturyzację kredytu. Na podstawie przedstawionych dokumentów nie sposób ustalić, by w istocie strony poczyniły ustalenia w zakresie wdrożenia planu naprawczego i przystąpiły do jego realizacji. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika jakoby strony prowadziły pertraktacje w celu restrukturyzacji spłat kredytu, którym można byłoby przypisać charakter działań zmierzających do ustanowienia programu naprawczego. Wobec powyższego zarzut pozwanego w tym przedmiocie okazał się również zasadny.

W ocenie Sądu, również wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia nie została przez niego wykazana w sposób jasny i nie budzący wątpliwości. To na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia wysokości roszczenia. Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, dlatego to na powodzie spoczywa obowiązek dostarczenia dokładnych wycień należności pozwanego. Powód powołując się na skuteczne wypowiedzenie umowy kredytowej i dochodząc kwoty niespłaconego kapitału wraz z odsetkami umownymi od przeterminowanego zadłużenia, powinien w pierwszej kolejności wykazać skuteczność wypowiedzenia umowy, a następnie wysokość dochodzonego roszczenia (por. wyrok SA Białystok z dnia 16.09.2016 I ACa 450/16, Legalis).

Zabezpieczeniem przedmiotowej umowy kredytowej był wpis hipoteki kaucyjnej na nieruchomości pozwanego. Zważyć jednak należy, że wpis ten nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności, a wykazuje jedynie istnienie rzeczowego zabezpieczenia wierzytelności. Powód przedłożył wyciąg z ksiąg bankowych, z którego miałyby wynikać należność przysługująca mu od pozwanego. Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie jednak z art. 95 ust. 1 a Prawa bankowego moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a Prawo bankowe przedłożony przez powoda dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w niniejszym postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności (por. wyrok SA z dnia 9 czerwca 2016 r. I ACa 1758/15 Legalis).

W rozpatrywanej sprawie przedłożony przez powoda Wyciąg z ksiąg bankowych powoda nie pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Powód winien był wykazać w jaki sposób dokonał zarachowania uiszczonych przez pozwanego kwot tytułem spłaty kredytu, jak i zasadność dokonanych przez niego wyliczeń. Powód powyższego jednak nie wykazał, brak było zatem możliwości ustalenia wysokości roszczenia powoda.

Powód nie przedłożył dokumentu, z którego wynikałaby wysokość należności głównej, a także wyliczenie należnych odsetek. Sam wyciąg z ksiąg bankowych wobec zaprzeczenia pozwanego wysokości zadłużenia w nim wskazanego nie ma mocy dowodowej w zakresie wysokości roszczenia. Również z harmonogramu spłat rat kredytowych przedłożonego przez powoda na k. 99 – 203 nie wynikało saldo zadłużenia, w szczególności nie wynika z niego, do którego momentu pozwany spłacał raty i od kiedy zaprzestał (zwłaszcza nie znajduje potwierdzenia stwierdzona przez powoda okoliczność, że pozwany nie dokonał żadnych wpłat w okresie od 27.11.2015r. do 24.02.2016r. – k. 98), jak również w jaki sposób powód ustalił wysokość zaległości pozwanego w opłaceniu rat na dzień wypowiedzenia umowy.

Twierdzenia powoda w tym zakresie tj. odnośnie braku jakichkolwiek wpłat ze strony pozwanego od dnia 27.11.2015r. pozostają zresztą w sprzeczności z treścią wezwania do zapłaty z dnia 29.09.2015r., gdzie wskazano na istnienie zaległości w kwocie 4.663,63 euro, wypowiedzenia z dnia 27.11.2015r., gdzie wskazano zaległość w wysokości 5.041,09 euro.

Brak było zatem możliwości ustalenia (brak dowodu) czy w momencie wypowiedzenia umowy kredytowej istniało zadłużenie umożliwiające skuteczne wypowiedzenie, jaka była wysokość wierzytelności banku na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i jaka jest obecnie wysokość wierzytelności.

Z powyższych względów z uwagi na bezskuteczność oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy, jak również ze względu na brak wykazania wysokości roszczenia powoda powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd podziela argumentację pozwanego odnośnie abuzywnego charakteru niektórych postanowień umownych zawartych w przedmiotowej umowie kredytu.

W ocenie Sądu należało stwierdzić abuzywność kwestionowanych przez pozwanego klauzul waloryzacyjnych w zakresie postanowień zawartych w § 7 ust. 4 i § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu. W § 7 ust. 4 Regulaminu przewidziano, że w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej wypłata kredytu następuje w złotych według kursu nie niższego niż kurs kupna zgodnie z Tabelą obowiązującą w momencie wypłaty środków z kredytu. Natomiast § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu przewiduje, że w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej raty kredytu wyrażone w walucie obcej pobierane są z rachunku bankowego według kursu sprzedaży zgodnie z Tabelą Banku. W orzecznictwie podkreśla się, że abuzywny charakter mają postanowienia umowy, z których wynika, że przeliczenia kredytu np. ze złotych na inną walutę oraz raty kredytu z obcej waluty na złote polskie mają następować według tabeli kursowej Banku (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14.05.2015r. I ACa LEX nr 1733746, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3.11.2016r., I ACa 489/16). Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że przeliczanie kursu euro na złoty ściśle według tabeli Banku stanowi jednostronne regulowanie przez Bank wysokości rat kredytu. Na mocy postanowień § 7 ust. 4 i § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu Bankowi zostało przyznane uprawnienie do określenia wysokości kursu sprzedaży euro, które nie doznawało żadnych ograniczeń. Postanowienia umowy nie przewidywały, że aktualny kurs euro ustalony przez bank zgodnie z tabelą pozostawał w relacji do aktualnego kursu euro np. opublikowanego przez Narodowy Bank Polski. Nie określają one żadnych warunków i zasad ustalania kursów walut dla kredytów indeksowanych kursem walut obcych. Dzięki temu bank mógł je ustalać w sposób dowolny, czego nie sposób zaakceptować. Postanowienie te zatem kształtują prawa i obowiązki pozwanego jako kredytobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, które nakazują, aby ponoszone przez kredytobiorcę koszty związane z zawarciem umowy były możliwe do przewidzenia,

a także rażąco naruszają jego interesy, uzależniając jego sytuację od arbitralnej decyzji banku. Oceny zgodności postanowień umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, a przedmiotowy regulamin Banku obowiązywał w momencie zawierania przez strony umowy kredytowej. Klauzule indeksacyjne nie mogłyby być uznane za abuzywne ze względu na objęcie ich zgodą pozwanego tylko, gdyby zostały z nim indywidualnie uzgodnione lub określały jego główne świadczenie. Powód nie wykazał, aby były one objęte negocjacjami stron umowy kredytu (a w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego można to uznać za wykluczone), a jednocześnie z pewnością nie określały one głównego świadczenia powoda, gdyż była nim spłata rat kredytu, a nie sposób ich waloryzowania. Jest faktem powszechnie znanym, że niektóre banki stosujące klauzule indeksacyjne ustalały kursy walut na poziomie wyraźnie odbiegającym od rynkowego, aby czerpać z tego dodatkowe korzyści.

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 2. pkt 4a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu. Wprowadzenie ww. przepisu nastąpiło w celu wyeliminowania praktyki niektórych banków zastrzegania sobie w umowach zawierających klauzule indeksacyjne prawa do dowolnego kształtowania kursów walut, do których było indeksowane dane świadczenie oraz późniejszego ustalania kursów walut na poziomie odbiegającym od rynkowego, aby osiągnąć dodatkowe zyski. Sam więc ustawodawca uznał tak sformułowane klauzule indeksacyjne za do tego stopnia niepożądane, że w celu wyeliminowania ich z obrotu wprowadził przepis, na mocy którego są one obecnie sprzeczne z prawem. Zgodnie z art. 4 noweli w przypadku kredytów pieniężnych zaciągniętych przez kredytobiorcę przed dniem wejścia w życie nowelizacji, co nastąpiło w dniu 26.08.2011r., przepis art. 69 ust.2 pkt. 4a Prawa bankowego ma zastosowanie w stosunku do tych kredytów, które nie zostały całkowicie spłacone – do tej części kredytu, która pozostała do spłacenia. Wprowadzenie przepisu art. 69 ust. 2. pkt 4a Prawa bankowego tym bardziej świadczy o niedozwolonym charakterze postanowień zawartych w § 7 ust. 4 i § 9 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu. Wyżej wymienione klauzule waloryzacyjne nie określają wprawdzie głównego świadczenia stron, jednakże pośrednio wpływają na wysokość świadczenia głównego. Sam fakt aprobaty postanowień umowy przez pozwanego poprzez jej podpisanie nie powoduje automatycznie akceptacji sposobu ustalania kursu, skoro w samej umowie brak jest szczegółowych zasad ustalania tego kursu.

Na marginesie należy wskazać, że zgodnie z art. 358¹ § 3 k.c. w razie istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania, sąd może po rozważeniu interesów stron, zgodnie z zasadami współżycia społecznego, zmienić wysokość lub sposób spełnienia świadczenia pieniężnego, chociażby były ustalone w orzeczeniu lub umowie. Zgodnie z art. 13. ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny przepisy art. 12 ust. 2 ustawy oraz art. 358¹ § 3 Kodeksu cywilnego (Dz. U. 1990.55.321) nie mają zastosowania do kredytów bankowych oraz kwot zdeponowanych na rachunkach bankowych, jak również do kredytów i pożyczek o charakterze socjalny, a zatem w niniejszej sprawie przepis art. 358¹ § 3 k.c. nie znajdzie zastosowania.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku oddalając powództwo w niniejszej sprawie w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i 99 kpc Koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego reprezentującego pozwanego zostały ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z późn. zm.). Na koszty procesu pozwanego w niniejszej sprawie złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 14.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

SSO Magda Inerowicz